

Divadelní Piknik

Celostátní přehlídka amatérského činoherního a hudebního divadla

ZPRAVODAJ

4. ČERVENCE 2023

číslo 4

NEJDE NÁM O CVIČENÉ OPIČKY

rozhovor s pedagogem, režisérem, hercem a lektorem Dětského tábora/semináře Pavlem Skálou

Hronov má “dětské semináře”, Volyně dětský tábor. Jak k tomu došlo?

Simona (Bezoušková, pozn. redakce) přišla s tím, že by ve Volyni mohl být tábor. Navrhli jsme, že namícháme děcka od nás s těmi, co se přihlásí, a uvidíme. Předtím jsme vždycky dělávali se ZUŠkovými dětmi dramaťácký tábor v Mostě.

Takže táborové přemostění Mostu a Volyně?

Spíš než spojení Mostu a Volyně je zatím to spojení Mostu a Alfíka Slížka, protože je to jediný účastník zvenku. Ale myslím, že to funguje. Je to pro nás zajímavější než dělat představení v ZUŠce, protože můžeme být v jiném prostoru. Tábory máme nastavené hodně jako setkání. Hrají se sice táborovky a zkouší jedno představení, ale jde nám o to, aby to bylo friendly. Aby si to děcka užila a dostala se od mobilů k divadlu. Teď vytvářejí svoje útočiště, bunkry, ve kterých mají za úkol jednu noc přenocovat. Snažíme se s nimi pracovat tak, aby z tábora měly podobný zážitek jako jsme měli dřív my. Dodržují se sice hygienické normy, ale zároveň mají možnost vzít do ruky sekyrku a spát venku.

Je to tedy hlídání 24 hodin?

Kromě Alfíka, který chodí jen na denní program, jsou tam všichni celou dobu. Vedoucích je deset, dětí čtrnáct, takže je to na pohodu. Děti jsou mezi pěti a třinácti lety. Limit byl patnáct, pak totiž nastává zlom, kdy se cítíš při hře trapně a už to nechceš dělat. Od pondělí začínáme zkoušet představení, ale bůh ví, jestli a co nám z toho vznikne. Primárně nám ale o vystoupení nejde, hlavní je si to tady užít.

Myslíš, že byste byli schopni nabrat více dětí? Vypadá to, že se jich tady pár “bezprizorních” pohybuje...

Určitě jo. Jen jich podle mě spousta často přijíždí jen na jeden nebo dva dny. My jsme počítali tak s petadvaceti. Jde o to, aby to bylo příjemné jak pro děti, tak pro nás.

Fluktuace dětí jako na Hronově tedy není moc reálná?

Nevím, jak moc by to bylo přínosné, ale kdyby nějaké

dítě chtělo přijít užít si den, tak asi může. Tahle děcka jsou docela otevřená. Ale snažíme se udržovat určitou návaznost: děti si píší každý den deníček, mají udělané oddíly, ve kterých fungují.

Pracujete na a s knížkou Bylo nás pět...

Tábor má každý rok nějaké téma nebo danou knížku, se kterou se pracuje. Loni byla například Šakalí léta, předtím Rebelové. Pracujeme s literaturou interaktivně. V neděli děcka chodila po celé Volyni a zjišťovala od místních i od účastníků Pikniku, co si pamatují z Bylo nás pět, a jestli si něco vybaví. Musely si třeba zastavit nějaké lidi a přečíst jim jednu kapitolu. Na jeden den také plánujeme aktivitu „Dědeček měnil, až vyměnil“, která bude motivovaná knížkou Bylo nás pět. Dostanou jehlu a co donesou, to donesou. Loni na táboře se nám stalo, že donesly rotoped. A do toho stále staví bunkry.

A kde spíte mimo bunkrů?

Spíme na česko-anglické škole Volyňka. Fungujeme u skautů a dopoledne budeme zkoušet v kině.

Můžeš po prvních dnech porovnat tábor tady během Pikniku s táborem v Mostě?

Minule a předminule jsme měli asi padesát dětí. A fakt

Dokončení na straně 8

CESTA NA HŘBITOV BYLA SILNÝM ZÁŽITKEM

Rozhovor s autorem textu a hercem Kazimírem Lupincem

Podle programu vznikala Nikoločava docela dlouhou dobu. Co na tom vlastně bylo nejobtížnější?

Měl jsem představu, že uděláme příběh, který bude jen takový věšák na ty odkazy. Že příběh převyprávíme naprosto stručně, aby tam nebyla ani věta, ani pohyb navíc a vše na sebe hezky navazovalo. Aby to mělo logiku, proč ho zradili. A to nás strašně vyštávil, dalo nám to strašně zabrat a ztratili jsme odstup. Odkazy a zcizovací věci už jsme tam nějak nezvládli dát. Úplně jako když ztratíš cíl cesty, když zabloudíš. Pak to mělo ty zapomínací peripetie, lockdowny. Měl jsem představu něčeho, co jsme zahráli dneska, ale neuměl jsem to rovnou konkretizovat, potřeboval jsem ten proces a vidět to. Jenže kdo ti bude chodit tak dlouho na zkoušky a slychat „a znovu a jinak a jinak“? Dlouho jsem to hledal i já sám. Pak jsme z různých ohlasů diváků slyšeli, že věci, které jsme tam chtěli, chybí. Takže jsme je tam dost pracně bolestivě vraceli.

Čím tě zaujal mýtus Nikoly Šuhaje?

Mám rád hory a historii. Kdyby byla ta možnost, chtěl bych se podívat spíše do minulosti než do budoucnosti. Něčím mi to přijde blízké. I to provázkové provedení, které jsem nezažil, my přijde, jako bych to zažil. Z východních hor mám pocit ztraceného ráje, odkud pocházím. A to se propojilo s tím ryze praktickým divadelním. Balada pro banditu se hraje často, ale v těch konkrétních místech je ta paměť živoucí. Tak proč to nevzít víc do hry? Tušil jsem nevyužitý potenciál, což mě vždy nabudí k akci.

Když jsi v Koločavě byl, jak na tebe třeba zapůsobila ta neuvěřitelná cesta k hrobu Nikoly Šuhaje přes horu odpadků?

Dnešní Koločava je místo protikladů. Dávná, milá přírodní scénérie se potkává s nevlídným smetištěm, globalizací. Dramatičnost cestou na hřbitov, který je na návrší, graduje ad absurdum. Esence obojího je v tu chvíli v té nejkoncentrovanější podobě. Byli jsme tam opravdu jen půlden a já tam naštěstí udělal ty záběry, v tu chvíli

jsem ani nevěděl, jak je zakomponujeme. Jsem nespavec a vydal jsem se na cestu přes skládku k tomu mýtickému místu brzy ráno. A ta cesta byla tak silným zážitkem, že jsem věděl, že tím musí ta hra vrcholit.

Potkal jsi v Koločavě někoho, kdo by odmítal Šuhajovský mýtus a třeba říkal, ať už s tím všichni dáte pokoj?

Opravdu jsme tam byli chvíli, takže s moc místními jsem ve styku nebyl. Ale slyšel jsem, jak je Koločava šíleně protáhlá vesnice, takže někteří lidé ze vzdáleného konce nemají ani šajn o tom, že tam takové kulturní dědictví je.

Martin Rumler

CESTOU NECESTOU NIKOLOČAVOU

Milý deníčku. V pondělí jsme se zvedli z piknikové deky a odskočili si na výlet prostorem i časem. Zkušená cestovní kancelář V.A.D. Kladno zapřáhla svou krávkou a přemístila nás do Koločavy, abychom se mohli dotknout rodiště národního hrdiny podkarpatské Rusi a pokochat se místem, jehož hory i doly opanoval výjimečný rek, aby posléze klid svůj našel pod svým výjimečným kýblem.

Nevím jak kluci, ale my holky se těšily hlavně na to, jestli bude Nikola fešák a jestli jeho techtle a posléze i mechtle s Eržíkou dostatečně roztetelí naše srdéčka a jestli bude i nějaká ta hezká písnička, jak jsme tomu tak za poslední roky v souvislosti s tímhle charismatickým loupežníkem všichni uvykli.

Písnička byla, ale ten výlet se nám celý nakonec tak nějak zvrhnul. Vůbec nebyl tak hezký jak jsme čekali a našlo jen o to, že Nikola skončil zase se sekýrou v zádech. Sice srandu jsme si užili, to zase ne že ne, ale ukázalo se, že ono nejde jen tak o nějaký obyč čundr. Vlastně jsme museli i do muzea. To by ještě šlo, člověk se rád pokochá dobře prezentovanou expozicí na téma „Odras šuhajovského mýtu v české kultuře“. Ale my se nakonec procestovali až do útrob naší společnosti! Jeden by si myslel, že tam se cestovat přeci nedá. Ale dá. Jeden by myslel, že společnost, která dokáže tak úžasné věci, jako přetvářet reálnou historii do ikonických kulturních počinů, rozlišovat dobro od zla, mýtizovat si výjimečné osudy a osobnosti, že útroby takové společnosti budou úchvatné a povznášející. Ale ony vlastně fungují stejně jako jakékoliv jiné útroby. Ať už je to, co jedním koncem schlemtají, nutričně sebevýživnější, jen to prachsprostě vytěží a druhým koncem nakonec vytlačí něco, do čeho byste fakt šlápnout nechtěli.

A tak mi z toho výletu bylo nakonec strašně smutno. Vlastně ne z výletu, ale z nás. I když my přeci za nic nemůžeme. Nebo můžeme?

Milý deníčku, nevím nevím, jestli se mi s VAĎáky bude chtít ještě někdy na výlet...

Kecám. Určitě bude. Je s nima legrace, jsou fakt chytrý, mají super nápady a umí dělat super věci super způsobem. A umí se podělit: tedy alespoň do mého kýblu toho tentokrát štědře nasypali víc než dost. A až si to doma přeberu, schovám si i ty smutný věci. Když je nezhodím, bude třeba jednou i líp.

Takže jo VAĎáci, díky za ten výlet a příště jedu zas.

Kačenka Baranowska

Moc mě bavila linka deníkově dokumentární a zbytek mi byl trochu jedno. Nikola Šuhaj pro mě nebyl tak zásadní, jako ten tvar a formát, ve kterém je to udělané a který je tak dobře zvládnutý.

Lukáš z Prahy

Bylo mi z toho moc smutno. Na mě tyto věci hodně působí a tady na mě zapůsobily. Je mi smutno z komercialismu, kapitalismu, nedostatečného environmentalismu. A moc děkuju souboru za to uvědomění si toho.

Vendulka z Krumlova

Líbilo se mi, že chytili atmosféru vesnice.

Josef z Kladna

Od začátku do konce je to úžasné. Několik silných témat se skvěle propojilo a inscenátoři to dokázali díky spoustě krásných nápadů přenést do publika.

Martin z Prahy

Bylo to brilantní, takto má podle mě divadlo vypadat. Vychází to ze života a jde to do divadla a naopak. Já bych si přál, aby třeba v našem vršovickém divadle Mana mohl tento soubor hostovat.

Karel z Vršovic

Báječné, vtipné i nostalgické. Chytré. Scéna výslechu nebo finále představení ve mně zůstanou ještě hodně dlouho.

Jana z Loun

HLEDALI JSME, JAKÉ DŮKAZY V TEXTU JSOU

Rozhovor s režisérem Karlem Šťastným

Když jste si hru Důkaz vybral, podíval jste se vy nebo členové souboru ze studijních důvodů na filmové zpracování, nebo jste si to zakázali, abyste jim nebyli ovlivněni?

Já film viděl před mnoha lety a soubor mi slíbil, že se na něj koukat nebude.

A věřil jste jim?

Věřil, snad jen naše inspicie se přiznala, že film viděla. Ale říkala, že ji to ani nějak nebralo.

Proč jste si vybral k inscenování zrovna tento text?

Měl jsem ho v šupletí docela dlouho. Začali jsme Důkaz zkoušet před covidem, stihli jsme dvě zkoušky a všechno bylo jinak. Nemám to ve zvyku, ale tady jsem cítil, že bychom se k tomu měli po covidu vrátit, tak jsme to udělali. Auburn patří spolu s několika dalšími hrami do zlatého šuplíku, ve kterém mám poklady. Chtěl jsem hru dělat.

Narazili jste při inscenování na nějaká úskalí, která vám podrážděla nohy?

Naráželi jsme. Pořád jsme totiž

hledali, jaké důkazy vlastně v textu jsou. V textu je objasňování mnoha důkazů a ten jeden, který je záminkou k celé hře, je vlastně prkotina. Partneřina, hledání vztahů, hledání minulosti... těch důkazů je tam strašně moc, ne všem jsme věnovali maximální pozornost. Ale snažili jsme se, aby to bylo pestré.

Co říkal soubor na text po prvním přečtení?

Mám naštěstí to výsostné postavení, že mi už soubor věří. Ale ne vždy, když přinesu text, jsou herci nadšení. Na začátku nevěřili, že by hra mohla mít takový potenciál, který jsme v něm pak hledali a našli, měli ale důvěru v režiséra. To je největší dar, který v souboru mám.

Čemu se se souborem věnujete? Máte nějak zaměřenou dramaturgii?

Hrajeme pro diváky, takže se snažíme nevyhýbat i lehčím tématům, zároveň se snažíme si diváky vychovat, takže jim nabízíme témata závažnější. Náš záběr sahá od klasiky po zpěvohry, loni jsme dělali Shakespeara. Máme i loutkové divadlo, které slaví

100 let, a tam se snažíme repertoár inovovat i směrem k dospělým. Protože máme padesát členů, tak to nějak jde.

Takže jsme zde měli možnost vidět jen velmi malou část vašeho souboru?

Ano. Asi je to tak, že po Shakespearoví jsem chtěl pracovat s menším počtem lidí, být jim blíž, i když pro herce je to o to náročnější.

Už přemýšlíte nad novým titulem?

Ano, ale zkoušet jsme nezačali. Zatím to ani neví soubor, takže nic neprozradím. Jsme pověřivý. Snad jen, že bych chtěl zase něco trochu veselejšího.

Martin Rumler

JAK SI MATEMATICI SLADÍ ŽIVOT

David Auburn je stále žijící americký spisovatel, který byl pro český divadelní svět téměř neznámý až do roku 2001, kdy se stal držitelem Pulitzerovy ceny a ceny Tony za nejlepší divadelní hru s názvem *Důkaz*. Dílo prozkoumává hranici mezi genialitou a duševní nestabilitou, ale otevírá také otázky důvěry, vyrovnávání se se smrtí či vlastnictví. Příběh z akademického prostředí pojednává o talentované mladé dívce Catherine, s níž se setkáváme v období, kdy ztratila svého otce (geniálního matematika trpícího duševní poruchou), přičemž ve stejné době se rozhodne prozradit, že vymyslela geniální matematický důkaz, který bylo do té doby nemožné stvořit. S tím však z okolí vyvstávají rozporuplné otázky – opravdu to byla Catherine kdo ono geniální dílo stvořil? A nedisponuje Cathrine podobnou predispozicí k šílenství jako její otec? Na tyto a mnohé další otázky se čtvrtý den festivalu pokusil odpovědět soubor Tyjáter z Horažďovic.

Jelikož hra zpracovává silná a závažná témata, rozhodl se režisér Karel Štátný svůj počín už od začátku značně zjemnit. Otevírací scéna je zahájena tklivou klavírní hudbou, která diváctvo provází v různých obměnách během přestaveb, ale i v úplném závěru. Hudba může sloužit jako podpůrný prvek dopomáhající k navození atmosféry, ale je třeba ji umět správně dávkovat, jinak lze snadno nabýt dojmu, že jde o (slovníkem filmové frazeologie) tzv. tear jerker, tedy volně přeloženo – dojič slz. Inscenace tak kvůli mnohosti jímavých skladeb působí přesladeně a sentimentálně, což je vzhledem k tématu spíše ke škodě.

Mimo to přispívá k rozmělnění dynamiky inscenace několik dalších aspektů. Jedním z nich jsou dlouhé představbové úseky, v nichž se často díváme na prázdnou scénu za doprovodu dojemného podkresu. Jelikož přestavby následují dramaticky vypjaté situace či jinak významné zvraty, jejich zdlouhavá přítomnost vede k retardaci tempa a poklesu pozornosti.

Dalším prvkem značně poškozující jinak nápadité dílo jsou naivně působící a opakující se momenty, kdy si (spoiler alert!) vzpomínka či přízrak zesnulého otce stoupá do bodového osvětlení na forbinu, kde vede krátkou monologickou rozpravu doprovázenou zutím či obutím bot. Ačkoliv tato několikrát zopakovaná exhibice slouží jako berlička pro diváka, který by si nebyl jist, zdali se v rámci děje očitáme ve vzpomínce, či v jevištní skutečnosti (což je mimo jiné podpořeno dialogicky i osvětlením), stále jde o prvek výrazně zpomalující plynutí děje.

Na druhou stranu je ale třeba vyzdvihnout skvělý herecký výkon představitelky Catherine v podání Lenky Kúsové, která do inscenace vnáší potřebnou tahounskou energii, ale především se jí uvěřitelně a precizně daří ztvárnit mladou rozpolcenou ženu, která je zmítána souhrou nepříjemných životních událostí. Jedinou škodou je, že všem členům ansámblu se několikrát během inscenace podařilo předehrávat repliky. Předehrávání pak způsobilo, že si postavy často skákaly do řeči, což jim navíc ubíralo na uvěřitelnosti, jelikož věty vychrlí nepřirozeně rychle, takže vzniká dojem, že postavy nad svými slovy příliš nepřemýšlí.

Ačkoliv v sobě původní hra nese plno nosných témat, které jsou obohaceny o detektivní prvky pátrání po původu důkazu, je značně nešťastné, že v případě inscenace dochází ke zploštění, z něhož vyniká především romantická linka Cathrine s Halem na pozadí několika hádek o pravém majiteli matematického veledíla. Společně s výraznou linkou tklivé hudby lze proto konstatovat, že matematici spolku Tyjáter to radši sladší...

Veronika Holečková

V něčem něžné a poetické. Chtělo by to popracovat s temporytmem a také v místech, kde probíhá převlékání hlavní herečky.

Oksana z Loun

Naplnili to, co nese text. Emočně, divadelně splnili to, co text nabízí.

Jakub z Nučic

Velmi obtížný text zvládli celkem se ctí, ale bohužel se mnou se to nepotkalo. Bylo to na mě moc slov a málo divadla.

Karel z Vršovic

Taková spíš rozhlasová hra. Je to chytře napsané, ale strašně těžké na zpracování. Viděl jsem to od amatérů už dvakrát a vlastně nikdy se to zcela nepovedlo. Ale za odvahy se do něčeho takového pustit jim velmi tleskám.

Jiří z Poděbrad

Je k souboru vlastně nefér poměřovat to s filmem s Anthony Hopkinsem a Gwyneth Paltrow, ale pořád mi tam naskakoval a porovnávala jsem to. Pro dnešní divadlo nerovný boj, bohužel.

Lenka z Volyně

MÁ TO BÝT KOMORNÍ MALÁ VĚC O LÁSCE

Rozhovor s režisérkou a dramaturgyní Kamilou Konývkovou Kostřicovou

Proč jste si vybrali jako předlohu pro svou hru novelu *Láska v době globálních klimatických změn* od Josefa Pánka? A jak vznikala adaptace?

Adaptaci jsme dělali kolektivně.

Knížku jsme vybírali s ohledem na souborovou dramaturgii, ve které se zaměřujeme na novější českou prózu od mladých autorů. Zajímá nás, jak jde současná próza adaptovat na jeviště. A vždycky se na nás autoři přijeli i podívat. Druhá věc je, že nás knížka oslovila, protože hlavní protagonista Filip Janouch byl třikrát v Indii a často nám ji připomínal. V době covidu jsem si na knihu vzpomněla a oslovila Filipa, abychom s ním udělali něco v rámci malého počtu herců. Nakonec je to nejdelší inscenace, co máme.

Hlavní téma inscenace?

Záměr byl, aby to byla komorní, malá věc o lásce tak, jak samotná knížka i inscenace začíná. Zásadní pro nás jsou první dvě věty, které Filip na začátku říká.

Jak bys pojmenovala ten žánr?

Řekla bych, že jde o „reverzní divadlo“. Následuje poetiku, jazyk, který

jste si jako soubor za třináct let existence v našich inscenacích postupně vybudovali. Takže to není o tom, že bychom si řekli, že teď budeme dělat takový a takový žánr.

Nebáli jste se, že se to na kukátku ztratí?

Báli. Ale vlastně jsme se vrátili do podobného prostoru, na jakém jsme inscenaci stavěli. Hrajeme na black-boxu, ale stavěli jsme ji ve Svitavách na kukátku. Tady se dalo využít efektů odrazů oranžové plachty. A díky adaptovatelným světlům také hodně prokukaly právě vizuální scény, na úkor komorních promluv.

Máte výrazný light design, pod kterým je podepsaný Jonáš Konývka...

I to je společná práce, byť Jony to hlídá, aby to bylo adaptovatelné všude a je toho velký strůjce. Když se scény staví, staví se i se světly a zkouší se, co to umí a dokáže. Z toho pak ty obrazy vznikají. Není to tedy určité o tom, že bychom měli nějakou speciální osobu, která by dělala jen to a vymyslela koncept sama.

Proč plachta? A co to je?

Odvinuli jsme se od materiálu, který vyšel ze silného obrazu plastiku na střeše v hotelovém pokoji, protože nám Indii připomíná. A to, že je zrovna plachta takováhle, je totální náhoda, že zrovna takovou měli. Původně jsme si dokonce mysleli, že ji rozstříháme na malé oponky. Ale nakonec jsme se k tomu neodhodlali a nechali ji vcelku.

Jak je velká?

Má osmdesát metrů čtverečních a je třináct kilo těžká. Víme to přesně, protože s ní létáme na zahraniční festivaly.

Jaký máte feedback od autora?

Viděl nás už několikrát. Byl za námi v Brně i v Praze. Jsme s ním neustále v kontaktu a vedli jsme s ním dlouhé debaty o Indii. Řekla bych, že se stal naším dobrým kamarádem. Když inscenaci viděl poprvé na festivalu Zlomvaz, byl dokonce do představení tak moc ponořený, že když se hlavní hrdina má napít té vody, tak přes celé publikum vykřikl: „Nepij to!“

Vendula Melišková

KLIMA LÁSKY A GLOBÁLNÍ PRŮŠVIHY

Brněnský nezávislý divadelní soubor Rezervní dveře uplatňuje při své práci principy kolektivní autorské tvorby. Na základě doporučení z pražské regionální postupové přehlídky Divadelní Tříška přivezl do Volyně inscenaci o světě bez hranic a o ztracení a nalézání lidí v něm. I sebe sama.

Režisérka Kamila Konývková Kostřicová ve své ambiciózní inscenaci zručně, v kontextu amatérské scény inovativně, ale hlavně funkčně kombinuje postupy činoherního, pohybového a výtvarného divadla. Opírá se při tom o kvalitní a neokoukanou literární předlohu, a sice o novelu Josefa Pánka *Láska v době klimatických změn*. Autor, molekulární genetik, si její stylovou svébytností vymykající se trendům vysloužil cenu Magnesia Litera za rok 2018. Děj novely se odehrává převážně v indickém Bangaloru. Čech, který se tu má zúčastnit vědeckého symposia, vyrazí z hotelu do ulic a v záplavě dívek v sári upoutá jeho pozornost Indka v džínách. Vyfotí si ji, protože mu připadá mezi těmi sári absurdní. Ona ho požádá, ať fotku okamžitě smaže, on to udělá a tím celý příběh začíná. Jak v knize, tak v inscenaci. Kniha pak na svých asi 150 stranách řeší řadu aktuálních globálních témat, jako jsou xenofobie, rasismus, gender, kultura nebo ekologie. Organicky kombinuje pokládání palčivých otázek s originální nesentimentální love story. A nejdůležitější je, že tak činí s osvobozujícím nadhledem. Autor se nebere zbytečně vážně.

O historicky první divadelní adaptaci téhle novely se postarala hned v roce 2019 výrazná pražská nezávislá scéna X10 a především její umělecký šéf Ondřej Štefaňák. Svou dramaturgií opřel o hlavní mužskou postavu, jejíž part rozdělil mezi tři herce. Když jeden z nich hrál hlavní postavu, zbylí dva zastupovali ty ostatní, a to včetně žen, což inscenaci dodávalo lehkost a nadsázku. Děj byl členěn do epizod s výraznými dílčími pointami.

Kamila Konývková Kostřicová vsadila na jinou kartu. Na lásku. A na jednoduchý příběh, který neměla potřebu špít do kapitol, ale naopak zcelovat do nenápadného, a přesto pevného dramatického oblouku. Svou adaptaci opřela o dvě postavy muže a ženy, Čecha a Indku, prostřednictvím jejichž vztahu dala vzniknout netradičnímu divadelnímu cestopisu plnému střetů s iritující realitou, a především s vlastním já. Dominantním prvkem režijní scénografického řešení inscenace je velká plachta. Celta, která se pod rukama herečky a herce proměňuje a střídá svůj význam. Jednou je lavinou odpadků, jindy obřím sári nebo třeba ložem lásky, které oba milence postupně pohltnou a promění v jednoduchou hmotu. Vedle dialogů jedná oba herci nonverbálně, řečí těla, a to s obdivuhodným smyslem pro detail. Celkovou kompozici tmelí promyšlený světelný design, zahrnující i letné prvky stínohry.

Herecké výkony jsou vyrovnané a ve svých nejpůsobivějších okamžicích staví na autenticitě představitelů. Ta je silnou stránkou především Anny Stenzlové. Herečka nabízí ucelenou a soustředěnou studii postavy, která nikdy neztrácí přirozenost a schopnost nadhledu či úsměvu. Ani když jedná o závažných věcech. Filip Janouch je na jevišti charismatický a také on si snadno získá sympatie publika. Zejména v první třetině hry však zatěžuje své repliky sentimentálně zbarvenými apely, které se rychle vyčerpají a vedou tak paradoxně k oslabení sdělení. Inscenace jako celek má profesionální parametry a způsobem práce s divadelními vyjadřovacími prostředky je vysoce inspirativní.

Luděk Horák

To je paráda, jak dva lidi umí udělat divadlo a strčit do kapsy soubory, kteří mají x herců a krámů na jevišti. To je skvělé. Mám rád hodně druhů divadla, i loutkové, a tohle je takový jeho opak: oni nám věci říkali, a tak krásně mluvili a cítili, že jsem měl pocit, že to všechno vidím. Bylo tam spousta pauz, ale ty pauzy často mluvily víc než text.

David z Prahy

Je dobré, že si někdo u divadla všimnul, jaký rozdíl je v úrovni vědy v Indii a ve zbytku světa; jaký je tam rozdíl mezi akademickým prostředím a zbytkem Indie a jaká je tam podpora vědy.

Jiří z Prahy

Oceňuju je dva. Oceňuju, že je to skvěle vymyšlené a určitě zajímavé. Ale ke mně to nepromluvílo. Já jsem strašně chtěla, ale nic se ve mně neodehrálo.

Kristýna z České Lípy

Skvělá scéna, výtvarně to byl požitek pro oči. Ale moc nevím, o čem to bylo.

Gabriela z Brtnice

Jsem z představení strašně zmatený. Mám jen otázky a zatím jsem na ně nenašel odpovědi.

Jakub z Mezouně

Pro mě postdramatické divadlo, které se seje s divákem, nebo ne.

Adam z Rakovníka

...dokončení ze strany 1

jsme museli být 24 hodin v akci. Tentokrát jsme si chtěli dát oraz, protože v poslední době vnímáme, že se potřebujeme věnovat sami sobě.

Kdo jsou ostatní vedoucí vedle tebe?

Anička, Lúca, Janča Havlová, Šimon, Tereza, Anička, Ája, Oliver, Lejča. Všichni jsou z mostecké ZUŠ. Starší děcka pracují s mladšími, aby se obohacovali jejich skillly v jednání a vztahu vůči těm mladším. A zároveň dostávají zrcadlo tím, když vidí, co ti mladší dělají a co možná dělali dřív oni.

Plánujete i zapojení vedoucích do případné inscenace Bylo nás pět?

Opravdu nevím. Možné je všechno. Ne, že bychom to měli absolutně nepřipravené, ale to rajcovní na tom je to, co mi daný člověk nabídne. To je to pro mě cennější, než když si připravím, jak to bude vypadat. Třeba v sobotu měli za úkol připravit si první etudu, nějakou situaci, která vychází z toho, co četli. A to, co ukázali, je tak fantastické, že to tam s největší pravděpodobností bude. Následovala diskuse a z toho pak vyšla aktivita pro dnešek. Kdybychom jim dali hotový scénář, tak by to asi šlo a asi by to bylo roztomilé, ale nám nejde o to udělat z nich cvičené opičky, ale aby si to užili se vším všudy. Nevím, jestli představení bude mít jen deset minut nebo třičtvrtě hodiny, ale hlavní je, aby si je děti užily teď i na jevišti s tím, že je to jejich a ne můj režijní záměr.

Výsledné představení Dětského tábora/semináře Bude nás pět, vznikne-li, se bude hrát v pátek od 16:00 Na Nové.

Vendula Melišková

PROGRAM

Úterý 4. července 2023

12.00 – 13.00, Peklo

Diskuse (Zdrhnout z Indie)

14.00 – 16.45, Na Nové

Divadlo RADAR/Načerno, Praha / režie: Lukáš Křížek

Martin McDonagh: **Pan Polštář**

17.15 – 18.15, Na Nové – zahrada

Burke Cup – soutěž nejen divadelních týmů o pobyt na Divadelním Pikniku Volyně 2024 zdarma

18.45 – 20.20, Na Nové – parter

Divadlo Máj, Praha / režie: J. Kodeš

Johannes Urzidil, Jaroslav Kodeš: **Mařka**

20.50 – 21.40, Malý sál Na Nové

Diskuse (Pan Polštář)

22.00 – 23.05, Na Nové

Reservé, Most / režie: Pavel Skála

Nikolaj Vasiljevič Gogol: **Revizor**

Středa 5. července 2023

11.00 – 13.00, Peklo

Diskuse (Mařka, Revizor)

14.00 – 15.20, Na Nové

Divadlo v Roztocké, Jilemnice / režie: Lucie Václová

Václav Havel: **Ztížená možnost**

soustředění

16.00 – 17.10 a 18.15 – 19.25,

Pošumavská tržnice

Ochotnický spolek ŽUMPA, Nučice / režie: Jaroslav Kodeš

Pavel Kohout: **Sex**

18.15 – 19.15, Malý sál Na Nové

Diskuse (Ztížená možnost soustředění)

20.15 – 21.35, Na Nové

Divadlo Exil, Pardubice / režie: J. M. Přejmenovaný
Jan Musil Přejmenovaný: **Útulek**

21.45 – 22.30, Na Nové – zahrada

Oba konce duhy (koncert)

22.30 – 00.00, Malý sál Na Nové

Diskuse (Sex, Útulek)

Zpravodaj XXXI. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2023.
Redakce: Vendula Melišková, Martin Rumler, David Slížek. Vydává DS Piki Volyně. Náklad 100 výtisků.

SPONZOŘI DIVADELNÍHO PIKNIKU 2023

